

Excerpts from Briefing Note dated 20 June 1966 for Dutch Deputy PM for meeting with parliamentary committee, 21 June 1966, 16.30 hrs

Original in Dutch, translation provided by Guyana.

Source: National Archives, The Hague, 2.10.41, inv. no. 1239.

.....
BORDER WITH BRITISH GUYANA
.....

Pp.3-4:

Continental shelf

As a result of the Convention on the Continental Shelf (1959 T.B. No. 126 – approved by National Law of 7 July 1965, Stb. No. 343) the border between the continental shelves of two neighbouring states is determined as follows (Art. 6):

The border is fixed by agreement between the neighbouring states.

If there is no agreement, the equidistance line is then used. (The starting point for this equidistance line is the point where the land border between the two countries intersects the coastline.) The construction of the equidistance line is otherwise a purely technical matter. As the result of exceptional circumstances another border line on the continental shelf can be adopted.

Although Suriname had already agreed to the equidistance line being used to determine the border on the continental shelf in 1962 (as well as appearing prepared to 'exchange' the triangle for the thalweg), it later changed its mind. Suriname now adopts a standpoint which has the consequence that there is also a border dispute at the mouth of the Corantijn. Suriname has taken a point at the mouth (on the left bank of the Corantijn) which is more to the west than the point taken by Guyana. Moreover, Suriname draws another line from this point than the equidistance line, one which runs in a more westerly direction thereby claiming a large part of the continental shelf that extends to where the sea is 200 metres deep.

Both Suriname and Guyana have granted oil concessions in this area. The border on the continental shelf will have to be agreed in the future in a treaty between Suriname and Guyana. It can be expected that the current situation will not lead to any incidents but the result of exploratory drilling could quickly change the situation.

's-Gravenhage, 20 juni 1966.

Memorial of Guyana
Annex 44

Onderwerp: Kamercommissie 21 juni 1966
te 16.30 uur.

Heer Minister,

Aangezien de Kamercommissie voor de betrekkingen met Suriname en de Nederlandse Antillen voornemens is op 21 juni te 16.30 uur vragen te stellen over de grenskwestie, moge ik hieronder een overzicht geven van de historische achtergronden en de laatste ontwikkelingen betreffende deze aangelegenheid.

GRENS MET BRITS GUYANA.

Historisch.

1843. Een Engelse expeditie (Schomburgh) ontdekt de Coeroeni Rivier in de bovenloop van de Corantijn. Aangezien in 1799 tussen de Gouverneurs van Suriname en Brits Guyana was overeengekomen, dat de linkeroever van de Corantijn de grens tussen beide landen zou vormen, wordt vanaf dit moment de linkeroever van de Coeroeni, de bovenloop van de Corantijn, als zuidelijk deel van de Westgrens aangenomen.

1871. Barrington Brown ontdekt de New River, een andere bovenstroom van de Corantijn. Deze rivier verplaatst meer water dan de Coeroeni. (wat is bevestigd door een latere expeditie) en is derhalve uit geografisch oogpunt als de bronrivier van de Corantijn te beschouwen.

1899. Voor het eerst ontstaat een grenskwestie. Bij arbitrale uitspraak inzake een grensregeling tussen Brits Guyana en Venezuela wordt terloops de Coeroeni als grens tussen Suriname en Brits Guyana aangemerkt. De Nederlandse regering deelt Engeland mede, zich niet aan deze uitspraak gebonden te achten. De Britse regering antwoordt hierop: "dat de Britse regering, waar een bepaalde grens in goede trouw gedurende geruime tijd was aangenomen, niet in discussie meende te kunnen treden over de ware bron van de Corantijn als een aangelegenheid, welke van invloed zou kunnen zijn op de grens tussen beide kolonies". In dit standpunt van Engeland is tot op heden nooit verandering gekomen.

1929-1939. In verband met de vastlegging van de zuidgrens, waarbij men tevens het drielandenpunt (Brazilië, Suriname, Brits Guyana) wil bepalen worden onderhandelingen gevoerd over de vastlegging van de westgrens van Suriname. Engeland weigert te onderhandelen over de vraag - New River of Coeroeni -. Als argument voert de Engelse regering aan, dat de kwestie verjaard is. Nederland is tenslotte bereid de linkeroever van Corantijn-Coeroeni als grens te aanvaarden en in deze zin komt een ontwerpverdrag tot stand. Door het uitbreken van de oorlog krijgt dit ontwerp geen verdere behandeling.

1946-1966. Na de oorlog is de kwestie de ijskast in gegaan. Toen bleek, dat men binnen afzienbare tijd de onafhankelijkheid van Brits Guyana kon verwachten heeft men op aandrang van Surinaamse zijde van Nederlandse kant de besprekingen omstreeks 1962 weer geopend. Deze zijn zo lang gerekt, dat op 26 mei 1966 Brits Guyana zelfstandig is geworden zonder dat men tot resultaat is gekomen.

Het Surinaamse standpunt in dezen.

De linkeroever van de Corantijn is (onbetwist) de grens tussen Suriname en Guyana. Die grens loopt van de oersprong van de bronrivier tot de monding van de Corantijn. De New River is bronrivier dus de grens loopt langs de linkeroever van New River (door Suriname Boven-Corantijn genoemd) en Corantijn.

Dit standpunt van Suriname is door de Koninkrijksregering integraal aanvaard en bij nota van 3 februari 1966 ter kennis van de Britse regering gebracht (zie onderliggend dossier; uitgestoken I), die dat standpunt aanstonds als onaannemelijk en bovendien in strijd met de resultaten van het diplomatiek overleg 1929-1939 heeft verworpen. Hierbij zij aangetekend dat Suriname zich door dit diplomatiek overleg niet gebonden acht. Een zelfde standpunt neemt overigens ook de Guyanese regering (destijds bij monde van Premier Jagan) in.

De laatste ontwikkelingen.

De Surinaamse regering heeft met lede ogen aangezien, dat geen voortgang in deze kwestie wordt gemaakt en heeft overwogen tot "maatregelen" over te gaan. Aangezien de Corantijn geheel een Surinaamse rivier is heeft de Surinaamse regering een aantal maatregelen overwogen, die een gestrenge uitoefening van haar rechten op de rivier beogen zoals bv.

controle van visvergunningen, aanhouding en visitatie van schepen e.d. (zie in onderliggend dossier het memorandum van de Surinaamse Minister van Justitie Mr. Adhin; uitgestoken II). Voor zover door deze maatregelen geen volkenrechtelijke regels worden geschonden is dit een zaak van inwendige autonomie. Desondanks kunnen hierdoor conflicten ontstaan waar het Koninkrijk verantwoordelijk voor wordt gesteld. (Juist met het oog op dit soort conflicten heeft Minister Luns steeds getracht de zaak voor het onafhankelijk worden van Guyana nog haar beslag te doen krijgen.)

Op verzoek van de Nederlandse regering is de heer Pengel op 30 mei 1966 naar Nederland gekomen om de zaak te bespreken, waarbij van Nederlandse zijde is aangedrongen op grote zelfbeheersing en voorzichtigheid. (Niet vergeten moet worden, dat het optreden van de heer Pengel in deze kwestie wellicht mede in nauw verband staat met de volgend jaar te houden Statenverkiezingen.)

Zowel Premier Pengel als Premier Burnham van Guyana hebben zich herhaaldelijk bereid verklaard te trachten de grenskwestie door rechtstreekse onderhandelingen tot een oplossing te brengen. De ter zake op ministerieel niveau te houden onderhandelingen zullen in augustus 1966 aanvangen. Het Statuut opent in artikel 6 lid 2 de mogelijkheid om aan landsorganen mandaat te verlenen tot het voeren van onderhandelingen, al blijft de Koninkrijksregering uiteraard verantwoordelijk.

Deze zaak is overigens besproken in de Ministerraad van 3 juni 1966 en deze heeft een beslissing genomen waarvan blijkt uit bijgaand communiquè van 6 juni 1966 (bijgaand).

Continentaal plateau.

Ingevolge het Verdrag inzake het continentale plateau (1959 T.B. Nr. 126 - Goedgekeurd bij Rijkswet van 7 juli 1965, Stb. Nr. 343) wordt de grens tussen de continentale plateau's van twee buurstaten als volgt vastgesteld (art. 6).

De grens wordt vastgesteld bij overeenkomst tussen de buurstaten. Bestaat er geen overeenkomst dan wordt de "equidistanceline" aangenomen. (Hierbij wordt uitgegaan van het punt, waar de grenslijn tussen de beide landen de kustlijn snijdt). De constructie van de equidistance-line is overigens een zuiver technische kwestie. Door bijzondere omstandigheden kan een andere grenslijn op het continentale plateau worden aangenomen.

Hoewel Suriname in 1962 t.a.v. het continentaal plateau reeds akkoord was gegaan met de equidistanceline, (evenals het bereid scheen de driehoek te "ruilen" voor de dalweg), is het daarop later teruggekomen. Suriname neemt een standpunt in, waaruit blijkt, dat ook aan de monding van de Corantijn een grensgeschil bestaat. Suriname neemt een punt van uitgang aan, dat meer westelijk ligt (op de linkeroever van de Corantijn) dan het door Guyana aangenomen punt. Bovendien trekt ze vanuit dit punt een andere lijn dan genoemde equidistanceline, één die een meer westelijk verloop heeft, zodoende een groot deel van het continentale plateau, dat zich uitstrekt tot waar de zee 200 m. diep is, voor zich opeisend.

Zowel Suriname als Guyana heeft in dit gebied olieconcessies verleend. De grens van het continentale plateau zal in de toekomst bij een verdrag tussen Suriname en Guyana moeten worden geregeld. Aan te nemen is, dat de huidige situatie geen aanleiding tot incidenten lijkt te geven, hoewel het resultaat van proefboringen daarin snel verandering kan brengen.

1966